

Escenes d'una execució, de Howard Barker. TNC, Sala Petita, 2002

Assaïble 23 febrer

- Primer "passi" de la 1a part (I:III) → 14 min.
 Tan est parlen 15 dies i se'n va a parlar i uns altres, per la feina feia i per la intermitència sobretot.
 El Ramon està molt content perquè troba que el casuà inibat es bo.
 El diàlog de la scena (blocking) funciona. Els espais entre una scena i la següent també hem vist que eren àgils i lògics.
 Que la cosa s'entenen, que s'entén el que passa.
 I, sobretot, que les línies queves que van sortint dels personatges - que ja s'entenen a veure - són clars i bons.
 Ara, mentre comencem a muntar la 2a part (III:IV), d'altres treballant el que hem fet uns al detall (rèplia i rèplia, frase x frase, paraula x paraula).
 Del general al particular.
 El treball que fa el Ramon - les seves indicacions - és en part de composició, de dibuix, de disposició dels actors a scena i la seua relació pròxima.

però també, i sobretot, de intentar entendre què passa a partir de fer-ho, i fer-ho. El se'n va, mica i "veure": els diu el sentit d'altre que passa als actors.
 No és així com ho tenim de fer sinó que passa i que li passa al postge en aquell moment o en aquella scena.
 També - i molt relacionat amb això de dalt - s'ha vist molt, molta, el ritme de l'escena, el "moviment ritmic" que ha de tenir l'escena, els moments + importants, els que han de destacar més... → això, és el passí, és l'cosa que ell ha vist que es veia, que els actors ambdós ja sabien moure's.
 El Ramon fa repetir l'escena, uns quants vegades, i prova coses diferents (de mirades, reaccions, moviments o gests...); i ~~deu~~ ~~molt~~ deixa un paper important a l'altre - a les coses que puguen sortir espontàniament. Treball molt in situ, dins el actor.
 (Així no ve dir que no hi ha treball abans d'aqueixa scena que sap llegir molt bé. És que diu l'altre)

i que ve dir en moltes a taula de l'obra.

Assaïble 5 març 2002

- Que passa a l'escena → molt sovint ens ha donat la relació entre els personatges → com feu el dibuix científic amb el dibuix sovint tenim idea d'ag. relació).

- Reconeguts dels personatges: a part de la scena en que surt un personatge i un altre i hi ha següents per veure d'on veuen i on van. Així, els actors tindran consciència del ritme del seu personatge.
 El reconegut s'pot fer per a/ per aparició del personatge s/ en relació a l'altre personatge.
 Fer un assaig d'aquest tipus farà que els personatges que apareixen pae i espacial, a part cos i d'aquesta manera entrar que requereix menys solís i que tinguen qualsevol la mateixa entitat que els principals.
 - No dels tots els actors s' treballa de la mateixa manera. Hi ha actors a qui qualsevol no cal marcar-los res i ells hi ha que, si no es marquen, no van endavant.

Hi ha scena que ja s' poden treballar a nivell de ritme i hi ha l'altre que fins que l'actor no l'entengui, no s'hi pot entrar.
 - Treball de composició: dibuix de la scena (entrades, sortides, moviment, distribució dels personatges en l'espai, recol·locament ↔ desplaçament, ambient (lleuger, greu, íntim, públic, alegre, depressiu...), atmosfera (llum, calidesa...), ritme (intern de la scena, extern-general...), gest dels personatges, gestos, complementos, abstracció, tempo (pausa, mirades...)...

- A partir d'ara, com en el ritme de treball. Aleshores era única la rebuïtat i ens entremetrem més en cada scena (no tots s'han de fer feites). Treballar aquesta consciència als actors.
 - Passable van fer el passí de 3/4, part de l'obra. Es treballa com un ligant la cosa, com un creixent cap al final.
 La 1a part va durar exactament el mateix